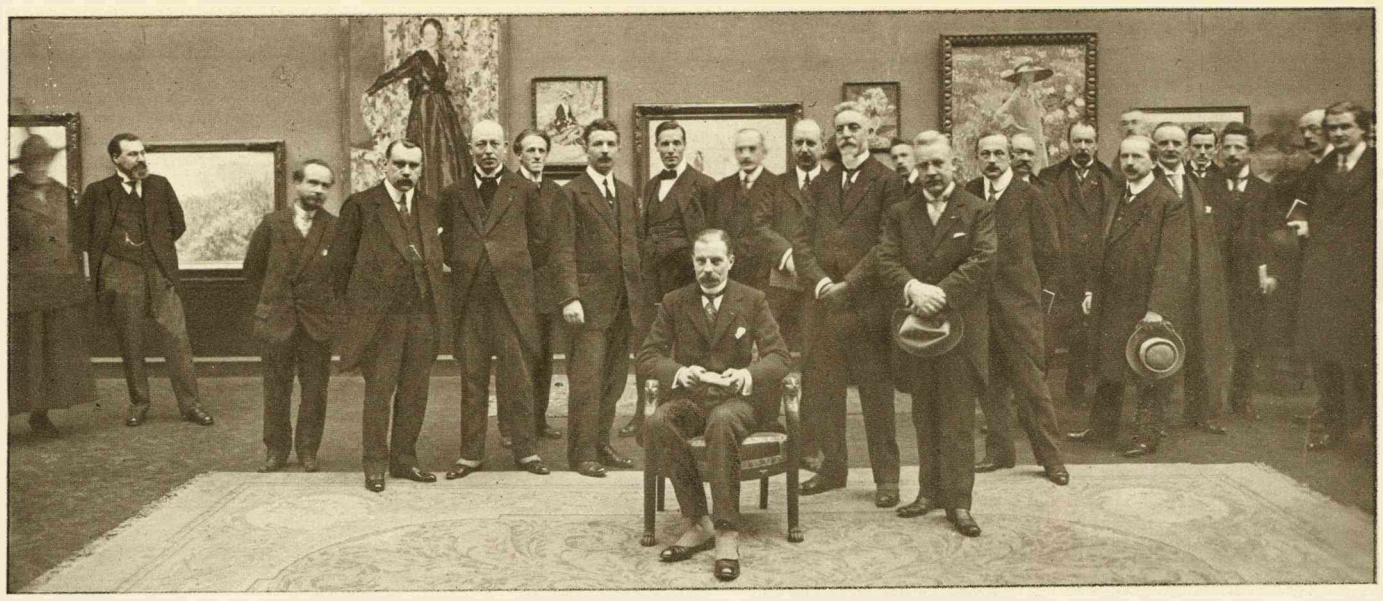
aanstellerij; ze coquetteerden met hun verkoudheid voor de vele dames die hun het hof maakten en hun zoete lekkernijen voerden waar in ze bijna stikten.

Dat was allemaal heel aardig, maar buiten, buiten. In den tuin. Daar was nog heel wat anders te zien, daar was de keuring. En honderden eerzuchtige dieren van grootere soorten — Bernharders, Setters, Doggen, Pointers, Leeuwenbergers, Herders en meer van dat goedje — verdrongen zich rond de met latten afgezette lapjes grond, die hoewel ze op geen stukken na rond zijn, „ringen" genoemd worden. Naar die ringen zag men de kanjers van honden aan zeelen, riemen of kettingen hun arme z.g. eigenaars slepen, waarbij die eigenaars de allerzonderlingste houdingen en grimassen aan het geacht publiek vertoonden. Sommigen lagen bijna volkomen achterover, in een hoek van, zeg maar, 'n graad of twaalf, zoodat het wel leek of ze zich moeizaam oefenden in zwemmen op den rug. Anderen, de meesten, zwommen reeds finaal op den buik, of liever, zonder een arm of been te reppen werden ze door hun beestjes voortgesleept aan de lijnen, ze vrijwielden zoo te zeggen. Enkelen poogden zich nog op te richten, en slaagden daarin dan ook voor een miniem deel van een seconde, als om een laatsten groet aan de buitenwereld toe te zenden, werden dan alweer in het razende tempo ten ring voortgesleept. De genoegens, die mijn ongelukkigen evennaasten daar wachtten, moeten wel hemelsch zijn, dat zij aldus alle menschelijke waardigheid prijsgeven, en zich als boosdoeners

TENTOONSTELLING VAN BELGISCHE KUNST TE AMSTERDAM.

In het Stedelijk Museum te Amsterdam is een tentoonstelling geopend van Belgische Kunst, waarvoor groote belangstelling is. Hierboven geven wij een groep van het bestuur en genoodigden bij de opening.

MEVR. CORRIE VAN DOKKUM.†

MR. F. VAN DER TUUK.†

C. H. TH. QUELLHORST.†

Mevr. CORRIE VAN DOKKUM, de in ons land welbekende operette-ster, is de vorige week te Amsterdam overleden. — Op 59-jarigen leeftijd is te Groningen plotseling overleden Mr. F. VAN DER TUUK, oud-notaris, lid van Ged. Staten. — Te 's-Gravenhage is op 64-jarigen leeftijd overleden de heer G. H. Th. QUELLHORST, oud-directeur van de spaarbank te Batavia, consul van Oostenrijk-Hongarije.

lieten voortsleuren; een heer arriveerde achter zijn Bernarder met een doodsbleek gelaat zonder hoed, en met gescheurde kleederen, een andere heer achter een Ulmer dog, had zijn bottines (misschien wel voor altijd) verloren; een dame spoelde achter een Leeuwenberger aan, van haar paraplu had zij alleen het ontvleesd skelet nog in de hand geklemd; een andere dame arriveerde ademloos op den rug voortschuivend achter een boxer, waarbij een verfomfaaide kapothoed haar bij wijze van halssieraad op de borst bengelde; een jonkman achter een Duitschen staande-hond werd in een allermiserabelsten toestand binnengesleept, zijn hoed, boord, das, manchetten had hij in de worsteling verloren, ook gedeelten van zijn colbert-costuum bleken afwezig, maar den hond had hij nog, en dat was hier het voornaamste. Als een voldoende aantal besmeurde en gehannekte slachtoffers aanwezig was, begon de keuring, waarbij een onbeschrijfelijk orkest van honden voor de muziek zorgde.

Hoopen honden omgaven den ring en keken elkaar alvast eens aan of ze mekander het licht niet in de oogen gunden. Pedant, coquet, verwend, blasé, over het paard getild waren ze allemaal. En geen wonder, elk oogenblik stond er een fotograaf voor hen, en knipte ze of het gekroonde hoofden, jubilarissen, wielrenners, professors of opera-zangers waren. En ze waren al zóó gewend aan die eerbetuigingen van de camera, dat ze er hun poot niet meer voor omdraaiden, en vóór de lens niet eens meer even stilzaten. Het eenige wat hun aandacht werkelijk trok, was de keuring.

Daarnaar keken ze oplettend, en in een luidruchtig bargoensch gaven ze hun goed- of afkeuring te kennen, naarmate de exemplaren, die op het houten vlondertje verschenen, hun al of niet aanstonden. En door hun aanmatigende houding maakten ze zoowaar die exemplaren nog verlegen ook.

Een werkman op zijn zondagsch, door een Duitschen dog binnen den ring gehaald, stond in een stijve houding op het podium en grijnslachte schuchter naar het veeltallige hondenpubliek, dat hem van het hoofd tot de voeten opnam.

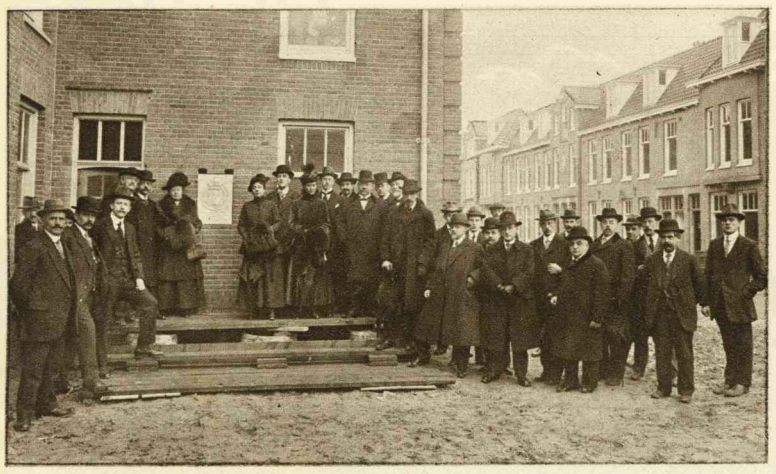
Na hem verscheen een dame, door een Russischen windhond naar binnen geleid.

Zij droeg een heel ruige boa, wat haar wel een beetje op 'n draadharigen terriër lijken deed, en ze had een tic in de linkervoorpoot.

Door de jury werd ze machtig nauwkeurig opgenomen, en het vierpotig publiek vergaapte zich aan haar en wisselde zonderlinge kreten en blikken van verstandhouding. Al hare kwaliteiten werden nauwkeurig genoteerd, en niet zonder behaagzucht verliet ze den ring, waarbinnen voor het eerst van haar leven nu eens waarlijk notitie van haar genomen was. Na haar kwam een heer in een brak-bruine overjas, en mager als een hazenwind; met hondsche minachting keek hij rond. Daarna waagde zich een mannetjesputter van een juffrouw met vierkante schouders en voeten als sigarenkistjes in den regen der critische blikken van jury en hondenpubliek. Daarna weer anderen. En weer anderen. En allen droegen een kaart, waarop hun nummer stond aangegeven.

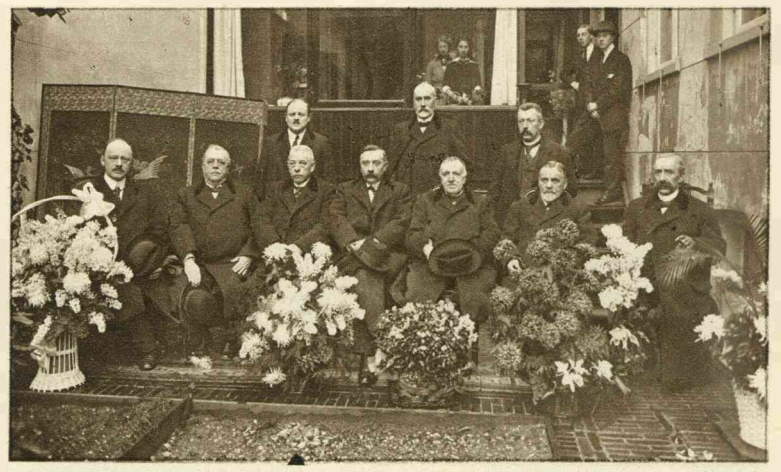
De keuring was ten einde, de luidruchtige exemplaren werden in de afgerasterde hokken van een groote zaal gebracht. Ook daar moest ik even gaan kijken, al lokte het schrikkelijk rumoer me vanuit de verte niet bar aan. Maar kom je over den hond, dan kom je ook over den staart. Ik trad binnen, en werd als bedolven door een geluid zoo ontzettend, dat een moderne veldbatterij er niks bij is. Gekef, geblaf, gebalk, gehuil, gebrom, geloei, gebrul . . . het was dit alles dooreenen, in alle toonaarden, van afgronddiepe bastonen tot vlijmend scherpe sopraanfalsetten. Het was trommelvliesverscheurend. De wandeling tusschen die kooien door is voor een normaal mensch gewoon een hondenbaantje. Sommige menschen poogden de herriemakers wat te sussen, maar de monsters keken hen met zoo hoovaardigen blik aan alsof ze van het hondje gebeten waren, en huilden zoo iets van „commandeer je hond en blaf zelf." Eén Bernarder was er met platvoeten; die ging al heel bar te keer, en weerde zich met alle middelen; dat was nu eens een blaffende hond, die wèl beet. Een man met een mopneus maakte zich kwaad, en zei dat dit beest bekend was als de bonte hond, en hij hem allang zou hebben afgeranseld, als hij zijn stok maar bij de hand had, maar niemand nam den kerel au sérieux, want wie een hond wil slaan, kan licht een stok vinden. Ik vond het nu welletjes geweest, en trachtte midden tusschen de kooien door den uitgang te vinden. Had ik mij bij het binnenkomen al wat onpleizierig gevoeld, nu was ik zoo ziek als een hond. Ik moest in mijn narigheid erkennen, dat vele honden niet alleen der hazen, maar ook der menschen dood konden zijn. Ondanks het helsche lawaai raakte ik aan de deur, en wierp mij met een zucht van verlichting in de stadstraat, die, hoe woelig ook, mij thans wel een doodstille, uitgestorven negorij leek. En zoo wandelde ik naar huis, dat ik daar van mijn eerste en tevens laatste hondententoonstelling nog net bijtijds binnenviel om den hond in den pot te vinden.

HANEPOOT.

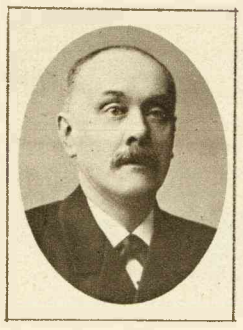
VERBETÉRING VOLKSHUISVESTING.

In tegenwoordigheid van autoriteiten is de vorige te Amsterdam week een gedenksteen onthuld bij het in gebruik nemen van het tweede bouwblok.

EEN ZILVEREN JUBILEUM.

De heer A. L. J. Wijsman te Amsterdam herdacht de vorige week onder vele blijken van belangstelling den dag, waarop hij voor 25 jaar zijn intrede deed in de Amsterdamsche makelaarswereld.

W. VAN SAS.

M. J. TEUNISSEN.†

I. CATZ.†

Den 1en Januari a.s. hoopt de heer W. VAN SAS, hoofdcommies, chef der afd. mil. zaken ter secretarie te 's-Hertogenbosch, zijn 40-jarig ambtsjubileum te herdenken. — Op 57-jarigen leeftijd is te 's-Gravenhage overleden de heer M. J. TEUNISSEN, een kenner van antiquiteiten, zooals er maar weinigen meer gevonden worden. — Te 's-Gravenhage overleed, 93 jaar oud, de heer I. CATZ, stichter van de bekende handelsfirma Gebrs. Catz (Amsterdam, Rotterdam en Groningen). De heer Catz was ook de oprichter van een aantal Joodsch-philantropische stichtingen in de stad zijner vroegere inwoning, Groningen.

FAINCY FAIR TE HAARLEM.

Door het „Koningin Elisabeth Comité" te Haarlem is op 15 en 16 Dec. in het „Brongebouw" een feest gegeven, dat door de elite en door hoogere autoriteiten van Haarlem bezocht is. De opbrengst van de fancy fair is bestemd voor het „Elisabeth fonds", gesticht door H. M. de Koningin van België, ter ondersteuning van de slachtoffers van den oorlog en voor de gemobiliseerde Nederlandsche soldaten.